

Godsseier staa ligeoverfor nogle Bønder eller Husmænd, hos hvem der er Tale om at gjøre Udpantning, vender maaske Tilhøieligheden sig til de sidste og mod den første; men lader os tænke os andre Tilfælde — og i Praxis er det vel det Hyppigste —, ikke, hvor vi have at gjøre med Staten, thi det er meget ofte, at man ikke er saa omsindlig med Hensyn til Staten, men lader os tænke paa Kommunerne. Der er Tale om Udpantning for Skatter og Afgifter til Kommunen hos et stort Antal Personer. Nu spørger jeg: Stiller man ikke Kommunerne noget uheldigt, naar man siger til dem: I kunne gjøre Udpantning, versaarartig! men I maa vel vide, at dersom I gjøre Udpantning, og det befindes, at I have Uret, selv om Sagen har været nok saa tvivlsom, skulle I betale Sagens Omkostninger gjennem alle Instantser fuldkommen skadesløst. Vil man ikke der i mange Tilfælde friste Kommunerne eller deres Forstandere, Sogneraadene, altsaa navnlig paa Landet, til at gaa den ordinære Retten Bet for ikke at udsætte sig for disse, muligvis meget store Bekostninger? Og jeg spørger: Er det ikke ganske naturligt, at man i disse Forhold henviser den Slags Myndigheder til at bruge Udpantningsinstituttet? Erkjender man dette, tror jeg ogsaa, at man maa være rede til dog at søle, at der kan være Betænkelighed ved at opstille Reglen paa den Maade, som Udvalget har gjort. Jeg har i mit Forslag indskrænket mig til at aabne Udgang til, at Høiesteret kunde lempe Reglen, naar det har vist sig, at de foregaaende Domstole, ogsaa Overretten, vare komne til et andet Resultat end Høiesteret. Jeg tror, at man maa gaa ud fra, at naar ikke blot Underretten, men ogsaa Overretten have givet Refoiventen Medhold, have sagt, at han har havt lovlig Udpantningsret, men Høiesteret kommer til et andet Resultat, saa er Sagen saa tvivlsom, at det har været undskyldeligt, at Paagjældende har bemyttiget Udpantningsinstituttet. Gaar Sagen ikke til Høiesteret, dersom Underretten eller Overretten forkaster Refoiventens Paastand, altsaa giver Stykbneren Medhold i hans Protest mod Udpantningsforretningen, kommer Spørgsmaalet ikke til at foreligge, saa vil saavel Underretten som Overretten være nødt til efter Hovedreglen, som de ikke faae Myndighed til at forandre, at paalægge Refoiventen at udrede Procesomkostningerne fuldstændig skadesløst. Jeg skal ikke dvele længere ved disse Forslag. Jeg har nu fremhævet mine Grunde for min afvigende Opfattelse, men det er i Øvrigt ikke af det Slags Punkter, som jeg tillægger en saadan væsentlig Betydning, at de kunne faae nogen Indflydelse p. Ex. paa Lovforslagets Skjæbne. Jeg tror ikke engang, at jeg tillægger disse Spørgsmaal saa megen Betydning, som den ærede Ordfører synes at gjøre. — Svad Forslaget under Nr. 23 til § 12 angaar, da har jeg ikke Noget imod, at man forhøier Betalingen til Sognefogderne, heller ikke til Stævningmændene. Jeg har heller ikke

Noget imod, at man for Fogdens Vedkommende henviser til de hidtil gjældende Sportelbestemmelser, forsaavidt Forbringeren overstiger 50 Rd. Derimod tilstaa jeg, at jeg har havt nogen Betænkelighed med Hensyn til den Undtagelse, der er tilføjet i Slutningen af det første Stykke, nemlig naar Udpantningen ikke overstiger 50 Rd., at da Betalingen skulde være den samme, som naar Forretningen var stet ved Sognefogden. Det ærede Udvalg synes fornemmelig at have havt Opmærksomheden henvendt paa de Tilfælde, hvori Reglen vilde føre til en Forhøielse af Betalingen, idet nemlig, naar der gjøres Udpantning for Skatter i Byerne. Gebyret er 2 Mk. 6 Sk., saavidt jeg hukker, hvorimod der her er Tale om 4 Mk., forsaavidt det gjælder om Udpantning for mere end 10 Rd. Men i Modsetning hertil forholder Sagen sig saaledes, at der er Tilfælde, hvor denne Regel vil føre til Redfættelse af de Gebyrer, som nu blive at erlægge til Fogden, og det paa en Tid, hvor der fra forskjellige Sider reises Klager over, at man snart i en, snart i en anden Lov nedsetter Gebyrerne uden at give Vederlag til de tilbageblivende sportellønnede Embedsmænd. Dette vil naturlig fremkalde det Spørgsmaal, om det er vigtigt at gjøre det gjældende her, hvor der er Tale om rene Smaatterier, og da den Nedgang i Gebyrerne, som vil kunne blive Følgen af Forslaget i een Retning, jo vistnok for en væsentlig Del vil blive opveiet som Følge af Forhøielsen i modsat Retning, er jeg kommen til det Resultat, at jeg ikke skal modsætte mig det ærede Udvalgs Forslag, heller ikke hvad dette Punkt angaar. — Ved Forslaget under Nr. 24 har jeg havt og har endnu Betænkeligheder. Forsaavidt jeg imidlertid ved at tiltræde dette Forslag under Nr. 24 kunde faae de ærede Medlemmer, der have havt nogen Tilhøielighed til paa andre Punkter i Loven at modsætte sig en Udvidelse af Udpantningsinstituttet eller dermed beslagtede Institutter, til at lade denne deres Modstand fare, skal jeg ogsaa slutte mig til Forslaget under Nr. 24. Men det forekommer mig rigtignok, at der er lidt Uoverensstemmelse mellem det ærede Udvalgs Medlemmers Stilling paa dette Punkt og paa andre Punkter. Paa andre Punkter er man betænkelig ved at udvide Udpantningen; her derimod vil man udvide det Nye ud over, hvad der foreslaas fra Regeringens Side. Jeg erkjender Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører udtalte om det overordentlig Sjældne, som man kan forudsætte, at der er tilfælde saavel ved falske Bitterlighedsvidner som ved, at falske Dokumenter komme til Uinglæsning. Muligheden af, at Sligt kan finde Sted, er imidlertid tilfælde, og jeg vil nepop bede det ærede Thing se et Bevis paa den Forsigtighed, hvormed Justitsministeriet er gaaet frem ved at tilraade at udvide Udpantning i den Omstændighed, at man her kun har villet gjøre den nye Udlægsret gjældende,